

Abstrakt

Předkládaná práce se zabývá motivem potopy v písemnictví starověké Mezopotámie od 2.tis. př.n.l. do 2.st. př.n.l., kdy se opakovaně objevuje v nejrůznějších typech textů. Kromě různých verzí mytického narativu o potopě se věnuji královským seznamům, především Sumerskému královskému seznamu, v němž potopa figuruje, a pramenům o předpotopních králich. Ve zvláštní kapitole se zabývám tradicí o mudrcích (*apkallu*), kteří jsou někdy situováni před potopu. Ukazuje se, že společným rysem všech zahrnutých pramenů je pojetí potopy jako časového mezníku. Jeho důležitost nepramení z oddělování kvalitativně odlišných časových úseků, ale z možnosti tento mezník překlenout. Pomocí antropologického konceptu antistruktury vysvětluji potopu jako vlom chaosu, který dokáže řád posílit a upevnit. Zabývám se také bohem Eou, který je s potopou nedílně spjatý, a ukazuji jeho úlohu v pantheonu jako analogickou k roli potopy.